

A 1387.
~~13383~~
~~1643~~

Meie lastele.

Heike Breddi.
Jõulu rõõm.

Botanika uulitsas nr. 11, piibli ladus.

T. 3383.

Meike Wreddi.

Ruida üts weike poisite misjonäriks läts.

Missioni püha oli kätte jõudnud. Üts wana misjonär pidu kõnelejatest wiibis Wreddi papa juures külalisenä. Tema misjonitöö pitkal elu ajal oli rohkeste õnnistatud saanud. Oli ta aimanud, et weike Wreddi ta paganate misjonitöö heaks kopitaid korjas ja sellest elawalt osa wöttis, siis jutustas ta temale mõndagi omast elu saatustest. Kui misjonär Broun ära reisis, jättis ta oma noort sõbra iseäranis südamelikult armsate sõnadega jumalaga.

Õhtul istus weikese Wreddi mamma õmbluse juures, kuna poisite pöranda pääl ehitus pakkudega üht ebajumala tempelt püüdis ehitada, mille pilti wana misjonär temale näidanud. Korraga tõusis ta mängist üles, astus ema juurde ja ütles tõsiselt tema filni waadates: „Armas mamma, ma tahaksin misjonäriks saada.“ „Oh hoo, see wõib küll sündida kui sa suureks saad,“ wastas ema teda kallistades.

ENSVA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

33547

„Aga see võtab nii palju aega, ma tahaksin juba nüüd minna.“

„Jah, mu lapsuke, see ei lähe veel korda, sa pead enne aastade viisi koolis käima ja palju õppima, kui sa missjonäriks tahad saada.“

„Sooh?“ küsis Breddi, ta häälest tunti kibedat kahjatsust. Pea ütles ta jälle: „Aga armas mamma, sa kuulsid kuidagi missjonär Brown neist halasti pagana lastest rääkis, kellel kedagi ei ole kes neile Jeesusest räägiks. Ma võiksin nende juurde minna ja oma suure pildiraamatu kaasa võtta, kus pildid Ennis-tegija elust sees on ja neile ka neist piltidest jutustada.“

Sell filmapilgul kutsuti emat teise tuppa ja weike läks jälle pakukestega mängima. Pea koristas ta kõik pakud kokku ja läks rohu aeda. Via värava ligi oli üks weike paadi-sadam lustisõitjatele ja praegu oli wana laewamees John oma paati kinni sidumas, et õhtu pea kätte jõudis. Breddi tundis wanakest hästi, kellega ta sagedaste head juttu ajanud, sellepärast jooksis ta kohe tema juurde ja küsis: „Mis sinu paadist saaks John, kui sa seda kinni ei seuks?“ „Jah, seda ei tea ma ütelda, — küllap ta wist meresse ujus, arwan mina.“

„Kas sa usud, et see küni paganate juurde ujus?“ küsis Breddi põnewalt.

„Küllab wissist, kui ta aga nii kaua jõuab ujuda,“ wastas wana mees.

„Kas paganad elawad siit otse üle mere?“ küsis Breddi edasi.

„Ma arwan küll, et nad ikka sääl pool kusagil elawad,“ oli Johni wastus.

„Kas sa pole iialgi sääl käinud kus paganad elawad?“ küsis Breddi.

„Ei ole, ega tahagi minna, mu armas Breddi. Ma tahan ennemine ristirahwa maale jääda ja oma sööma lauda istuda kui wiimaks neist ära söödud saada. Müüd aga arwan, et sa peatfid juba koju minema õhtust sööma.“

Wana kalamees läks koju ja Breddi pööris aeda tagasi, aga korraga tõuseb temal mõtte: Kuidas? Kui ma paadi lahti peastaksin ja sisse istuksin? Hommiku wara wõiksin juba paganate maal olla!

Silmapilgu aega oli ta wait ja mõtles järele, siis jooksis majasse, trepist ülesse magamise tuppa, tegi kapi ukse lahti ja wõttis oma pildi raamatu ja mõned teised mis temale tarwilised näitawad olemad. Siis nägi ta oma missiooni korjanduse kassat, seda

mõttis ka ühes ja ruttas kiirel sammul oma warandustega paadi juurde, ilma et keegi temale oleks vastu tulnud.

Kui ta nüüd omad warandused paati pannud ja waewaga kõi lahti teinud, siis hakkas laewukene pikkamisi liikuma. Mida kaugemale ta rannast jõudis seda nobedamini laew lendas. Pea nägi Breddi weel linna tuled säravad. Sääl tuli temale kord meele, et õhtusöögi aeg käes oleks, see mõtte äratas temal sööma tahtmist; siiski trööstis ta ennast: täna ei maksa sööma pääle mõtelda, waid pean aga hommikust pruukosti ootama. Ta langeb paatis põlwili õhtu palwet lugema ja lijab weel juurde: „Armas Jeesus, kaitse mind sell õõsel ja wii mind õnnelikult teise poole randa, waeste pagana laste juurde ja ära lase ka mu õhtu wäga tühjaks saada.“ —

Selle pääle heidab ta paatis pikali ja uinub pea magusaste magama, kuna õõ pimedus edasi sõitwat paati magaja lapsukesega kinni katab.

Vanemate kartus oli suur, õõ tuli kätte aga Breddi ei tulnud koju ega wastanud nende hüüdmiste pääle. Kõige õõ läbi otsis isa mitme teisega

oma lapsusest südamel valuga. Hommiku vara ilmus wana laewamees mureliku näuga nende juure. Ta oli kuulnud, et weikest Breddit otsiti ja leidnud enese paadi ka puuduvad, sest tulnud poisikese küsimised õhtul, tema meele.

Nüüd tuletas ka ema meele, mis nad wiimaks oliwad kõneleminud ja kõik saiwad aru, et lapse kadumise seletus leitud oli.

Isa palkas warsi ühe weikese lusti sõidu auru paadi ja sõitis merele, et eile õhtuse tuule ja wee jooksu järele, weikest põgenejat taga otsida. Päew jõudis mööda, igale poole sai hoolega waadetud; igast mööda sõitjast laewast sai järele küsitud, aga ei olnud kuhugilt jälge näha.

Järgmine öö läks otsides mööda; kui sagedaste hüüdis isa oma lapse nime pimedas öö sisse, kus meri mühas ja kohises, aga üialgi ei tulnud wastust.

Teisel päewal oli otsimine niisama asjata kui esimesel päewal, alles õhtul saiwad nad ühe kalamehe paadiga kokku ja jälle küsiti: „Kas olete üht paati weikese poisiga näinud?“ Wastus kõlas: „Jah meie oleme weikest poisikese leidnud, aga ta elab waewalt weel!“ Oh, kuidas tuskus isa süda kartusest kui weike Breddi minekust auru paati kanneti.

Nõnda olivad auusad kalamehed teda weikeses paatis leidnud ja ehk nad küll kõik nõuud katsunud, ei ärkanud ta enam elule. Pea jõudis masin kodu, ja weike Breddi lamas woodis. Arst seisis tema juures tõsise näuga pead raputades, kui ta tema kae sooni katsus. Need kats ööd ja kats päewa suures kartuses ja ilma söömata, olivad weikese nõbra poisile liig palju olnud.

Kui surnud lamas Breddi kõige see öö ja järgmise päewa läbi. Päewa loojaminekul istus ema ta woodi serwal ja waatis kurvastusega punetanud pilwede poole. Ta mõtles elawa poisitese pääle, kuidas ta alles kolme päewa eest temaga missjonäriks saamisest rääkinud ja nüüd oli ta maas, kahwatanud ja wait tema ees.

Sääl — korraga liigutab ta ennast: „Armas mamma!“ sosistab tema. „Mu kallike!“ wastab ema, aga süda lõhkeb tal sees oma lapse filmi waadates, ei enam elu, waid surma märki tunneb ta säält.

„Oh mamma!“ sosistab Breddi edasi, „ma olen Issandat Jesust näinud ja palju weikese musti lapsi olivad tema juures ja kõnelesiwad temaga. Ja mõtle, nad jutustasiwad Dnnistegijale, mina olla see

olnud, kes neile Jhesusest rääkinud. Oh ma rõõmus-
tan ennast selle üle!"

Missionär Broun sai oma weikese sõbra surmast
kuulda ja igale poole kuhu ta läks, kõneles ta seda
lugu sellest weiksest Breddist ja see äratas suurt
osawõtmist. Mõned ei saanud üksnes liigutatud,
waid andsiwad ka missiõnitöö tarwis rohked anded. —
Aga weel, kaksteistkümnend kuud pääle Breddi surma,
tuli üks noormees tema isa juurde ja rääkis: „Mina
olen waga wanemate poeg ja sain poisina pühapäewa
koolis patust pöörmist, aga mu usuelu oli ikka weel
leige ja pealiskaudne. Ma tegin küll Jhsandale
tööd, aga andsin temale üksnes seda aega mis mull
üle jäi. Ma kandsin küll Jhsanda töö eest hoolt,
aga andsin üksnes anded, mis mulle ülearu oliwad,
sest ma ei salganud ennast üheski asjas Jhsanda
pärast ära. Aga minewal aastal kuulsin missiõni
pühäl teie weikese Breddi lugu ja siis oli, kui ütles
üks hääl mu sees: „Mine, ja saa tema asemele!“
see hääl äratas mind üllesse, sest saadik olen teiseks
inimeseks saanud. Müüd olen walmis ennast mis-
siõnitööle walmistama ja siis tahan kui asemik teie
poja eest paganate juure minna.“

Kui aeg kätte jõudnud, läks noormees tõeste

wälja, ja tema suu läbi kuulutab nüüd weike Wrehdi paganatele ewangeliumit ja räägib neile Jესusest, kes patuſid otſib, ja see lugu tema armastusest paganate wastu on juba mõnelegi pimeſtatud pagana ſüdamele kaſu ſaatanud, ſelle hīſe uskuda, kes on tulnud otſima ja õnſaks tegema, mis on ära kadunud.

„Ma otſin oma lambakest, mis minuſt äratadund. See teeb mull haiget ſüdamest, et elu tee päält lahtunud. Kui teie teda leiata, hīs juhatage minule.“
„Ma ſaadan karja juure.“

Jõulu rõõm.

„Ema, armas ema, kuule mis armsa laulu ma tänä koolis õppisin.“ Nende sõnadega tormas weike Willi pühapäewa koolist tulles ema juure. Ta nägu ja käed punetasiwad rõõmu liigutusest. Ema ſilitas hellaste poja kollaseid juukseid ja wastas: „Waigista ennast mu armas Willi ja ütle mulle oma laul üles,“ ma wõin küll juba aimada, misſugune see on. — „Koh, ema?“ küſis Willi ja waatis rõõmsalt ema ſilmi. „Üks jõulu laul ſaab ſee olema.“ Jah ſee ta on, aga misſugune, ſeda ſa ometigi ei tea,“ hõistas poisite.

„Ei tea, ja pead mulle seda ütleva, mull on
himu kuulda.“ Willi seadis ennast firtgelt ema ette,
waatis tõsijelt ta filmi ja hakkas kindla häälega:

„Sa armas püha Jeesuke,
Kes tulid meile lastele,
Et wagaiks, puhtaks saaksite,
Su läbi lasteks Jiale,
Sa armas püha Jeesuke,
Täna su sündimise pääl,
See pärast laia ilma pääl,
On kõigil lastel rõõmu häääl.
Wind õnnista, ma weike weel,
Tee puhtaks minu süda, meel
Oh pese hinge selgetks taas
Su puhtas taewa hallikas.“

Õnnestatud salmid ütles Willi kindlaste, wiimast
lugedes lõi filmad maha, ta häääl wärises, ja saand
ta lõpetanud, langes ema kaela ümber ja peitis pea
ta rinna najale. Ema aga pigistas poega hellaste
südame wastu, ta teadis mis Willi südamel liikus, —
ja ütles: „Armas laps, jah palu Jeesust, et ta su
südan puhtaks peses, siis saad õiget rõõmust jõulu
püha pühitseda.“ „Jah seda tahan teha, armas ema,
Õnnistegijalt tahan omale puhta südame paluda, mis
ta omale sõimeks wõib wõtta, siis annab Ta mulle

ka nii targa südame, kui weikese Salomonile. Tead mis koolmeister täna weel ütles? Bagad ja armsad lapsed otsivad, kuidas waeste ja kurwadele wõitfiwad jõulu rõõmu walmistada. See olla Õnnistegija tahtmine, et tema sündimise päewal kõik inimesed rõõmsaks saawad, ja kui omast rõõmust teistele jagame, saaks Õnnistegija meie rõõmu weel suuremaks tegema. Oh ema, ma tahaksin ka teistele rõõmu teha.“ „Noh, keda tahaks mu weike Willi jõuluks rõõmustada?“ „Waata, armas ema, meie pesu naene olla nii waene, ja tema weike Hindrek nii haige ja kõhn, ma soowiksin, et need endid ka saakfiwad meiega jõuluks rõõmustada.“ „Sull on õigus, mu pojake, selle üle tahame nõuu pidada ja kõige päält isale ka rääkida, aga nüüd wõtta oma pruukost, ja unustad ju muidu söömist ja joomist.“

Willi hakkas täis rõõmu ja tänu ema kaela ja andis talle suud. Ta teadis, et see tema wanemate rõõm oli, teistele rõõmu teha. Et neil küll rikkust ei olnud, oli neil üks Jesuse armastusest soe süda, mis teisi armastas, mitte sõnaga waid teuga. Isa ja ema pidasfiwad nõuu waesid aidata, nii et Willi sääl juures ka abiks wõis olla.

Waene lest pesu naene elas oma Hindrekuga lagu-

nud majas. Enne, kui tema mees alles elas, olivad neil paremad päevad; aga Hindrefu haiguse läbi oli tohtrile ja aptekile palju raha kulunud, kuni ühel päeval wõlgade pärast weike maja pidi müüüdud saama. Uus peremees halastas nii palju, et neid odawa üüri eest säääl lubas elada. Best ei murise- nud iial. Ta teadis, et kõik rõõm ja kurbtus Issanda käest tuleb, ja neile, kes Jumalat armastawad peab heaks tulema. Kui Hindref wähe paremaks sai, hakkas ta ema jälle suure usinusega tööd tegema; kuid terweks ei saanud weike Hindref enam, kahwa- tult ja wäsinud kui wari käis ta mööda maja. Küll oli emal hale waadata, ei aidanud arsti nõuu ega rohud. Tugewama toidu läbi oleks ta küll wõind kosuda, selleks puudus aga emal raha, see pärast oli ta kurb. Kui ei oleks Ennistegija tema abimees olnud, siis oleks ta wiletsus weel suurem olnud. Jah, ta lootis Jumala pääle ja ei jäänud häbisse; imelikul wiisil kanti tema eest hoolt, kust ta ei wõi- nud, oodata.

Nõnda jõudsiwad jõulu pühad ligi. Küll mõtles lest ema palju, kuidas oma haiget last oleks jõuluks piisut rõõmustada wõinud, et ta oma wiletsust kord natuke unustaks. Kui häämeelega oleks ta endiste

aastade wiisi, weikest jõulupuud walmistanud ja oma armsa Hindrekule midagi kinkinud, kui ta ühte weikest annet. Ta mõtles igapidi, siiski jõud ei annud. Enam kokkuhoida ta ei wõinud, tarwitas ju muudugi wähe ülespidamiseks — pääle feda oli kolme kuu üür maksta, ja teadmata kust feda saada.

Wahest, kui kartus tahtis suureks minna, trööstis ennast Pauluse sõnadega: „Meid waewatakse kõiki pidi, aga meie ei ahasta. Ta heitis oma koorma Issanda pääle, palus, kisas ja Issand kuulis tema häält oma tõutuse järele. Ka tema pidi oma Hindrekuga jõulu rõõmu saama.

„Mu armas Willi,“ ütles kaupmees G. oma pojale, „sinu soow on teistele jõulu rõõmu walmistada. Meie rõõmustame emaga selle üle, ja ei taffista sind mitte. Määgi mulle nüüd, mis nõu sa oled pidanud?“

„Oh kallis isa hüüdis Willi, kui tänulik olen ma su armastuse eest. Sina ja ema, olete mulle mõnikord raha kinkinud, mida oma korjanduse kasti panin, eile lugesin üles, kas sa wõid armada isa, kui palju mull on?“

„Noh mu laps, wahest on üks mark?“ „Ei isa, palju rohkem.“ „No üks mark 50 penningad?“

„Weel enam.“ „Mull on kaks marki.“ „Soo, mu Willi, tubliste oled korjanud, ma kiidan sind, kas sa tahad seda waestele ohwrida?“ küsis isa. „Jah, kui sa lubad, ma wõin ju jälle omale korjata. Aga waene Hindrek oma emaga saaks ta meiega ühes rõõmuustama. — See on õige, armas laps, ütles Herra G. oma pojale suud andes. Täna juba tahame asjad walmis osta, ihe ilusa jõulupuu wälja walida, ja homme nendega koos jõulu õhtut pühitseda. Willi rõõm oli suur, hõistades jooksis ta mööda tuba ja hüüdis: „Kui armas, kui kallid!“ jälle hakkas isa kaela ümbert kinni ja andis talle tänades suud. —

Püha õhtu oli käes. Pikkamisi kadusiwad inimesed uulitsate päält majadesse. Kell lõi tornist 4, jälle tuli Hindrek ema käre kõrwas Kaupmehe G. maja poole. Ema näust paistab raske mure wälja. Üür maksmata Hindreku riided nii õhukesed, et külm läbi tungib, hea et isa wana kuub alles oli, mille sisse teda mäsfinud, süsti ei ole enam, millega tuba soendada. Aga Jumal elab weel, kes aitnud, aitab weel! Aga mis peaks kaupmees G. neile tahtma ütleda, nende mõttedega liginewad majale. Jah, täna ta pidi näha saama, et Jumal elab ja neid ei jäta, kes teda ootwad. Õsrand oli neile jõulupuu walmista-

nud. Pool kannatust ootas Willi filmapiltu, mill üks awab ja särav jõulupuu wälja paistab. Ta oli ka haige Hindreku rindus rõõmu äratanud, nii et õrn puna tema kahwatanud palgeid elustas. Sääal läheb korraga üks lahti ja hiilgades paistab ilus jõulupuu neile vastu. Hindrek tundis ennast kui Paradiisis olemad ja weike elaw Willi hõiskas waljuste. Nüüd lauldi jõululaul, Herrra G. luges ewangeliumi jõulu lapsest Jeesusest, kes meie hääks laudas ja sõimes olnud. Siis pidas ta palwet ja tänas Õnnistegijat, et ta taewast ja auujärge mahajätanud ja meid patust, needmisest ja põrgust peastma tulnud. Rõppeks lauldi weel üks jõulu laul, ja nüüd wõeti katted kingituste päält ära, kuhu poole Willi filmad sagedaste oliwad waatnud. Proua G. wiis igaihte oma kingituste juurde Hindreku filmad jooksiwad rõõmu pärast wett, kui oma rohkeid andisi nägi. Üks uus soe ülikond, mängiasjad, õunad, pähkled ja muud. Ta süda hõiskas ja nägu hiilgas rõõmu pärast. Tänu Issandale ja headele inimestele. Waene lest ei teadnud, mis temaga sündis; ta ei wõinud uskudagi, et see kõik tema päralt oli. Soojad talwe riided, tunnistuse kiri, et üür makstud ja weel summake raha paberi sees. Kõik temale!

Wiimaks peasis ta keel lahti, filmapisaratega hüüdis ta: „Issand, ma tänan sind,“ — siis andis kaupmehele ja tema prouale kätt.

Ka Willi filmad särasivad rõõmust. Ta oli ilusaid asju saanud, aga enam rõõmustas teda see, et teistele saanud rõõmu valmistada. See oli Jõulu õhtu, mida wist keegi neist ei unusta. Hindrekut wõttis Õnnistegija pea selle järele oma juurde. Küll ta sääl weel inglitele sellest rõõmust wõis rääkida. Kellel wõis aga suurem rõõm olla, kes andis wõi kes wõttis. Küll on anda palju parem kui wõtta. Wahke lugeja, kas oled ka juba teistele jõulu rõõmu teinud ja ise sest õnnistusest osa saanud? — Kui mitte, mine ja tee niisamuti! —

Oh sa õnnistaw, oh sa rõõmustaw
Püha kallis Jõuluaeg!

Ilm oli hulkas, Kristus on sündind,
Ristirahwas, ristirahwas rõõmusta!

Oh sa õnnistaw, oh sa rõõmustaw
Püha inglite lauluaeg!

Betlemma mäe pääl, kuuldakse nüüd hää.
Ristirahwas, ristirahwas rõõmusta!

Oh sa õnnistaw, oh sa rõõmustaw
Patustele õnne aeg.

Kristus on ilmud, meid lunastanud
Ristirahwas, ristirahwas rõõmusta!

Ma armastan ka Jesust!

Üks armas weike tütarlaps, waewalt wiis aastat wana, istus ühel päewal pörandal maas ja mängis oma asjadega, kuni üks sugulane tema emaga Jesuse armastusest ja õnnest, mis seeläbi iga hingele osaks saab, rääkiswad. Dotmatalt, sest kumbki ei wõinud aimata, et laps juttu tähele pannud, tõusis ta üles, ligistas tasakeste rääkijatele ja ütles jutu wahel ajal, oma tõsiiste filmadega rääkijate peale waadates: „Ma armastan ka Jesust!“ — Katsu armas laps, kes seda loed, kas sa omaft südamest rõõmu leiad seda ka tunnistada? Kes wara, noorelt Jesuse juure tuleb ja oma südant temale annab, saab mitmest walust hoitud, mis neid piinab, kes siis tulewad, kui pattud neid enneaegu wanaks teinud ja wäsitanud. —

Mina õnnis lapsuke, Jesuse tallele;
 Oh mu karjane on hea Mina paremat ei tea,
 Mind ta tunneb armastab Nime pidi nimetab.

Дозволено Цензурою. — Юрьевъ, 9 Сентября 1898 г.

Р. Сööt'i trüff, Zurjewis.

3. Annwerdti kuluga ilmunud ja raamatu
kauplustest saada :

„Mari Jones ja tema piibel“, piltidega 78
külge, hind 18 kop. Sündinud lugu waehest
Walesi tütarlastest, kelle läbi suur Inglise- ja wälja-
maa-piibli selts ajutatud saanud.

„Hallika wesi“, pildiga, 48 külge, hind 15 kop.
Sündinud lood, mõistu-kõned ja mõnda muud
piibli põhja peal; wanadele, noortele ja kõigile
õnnistuse tee otsijatele soowitaw.

Wäljalautamiseks : Vendlehed, nelja küljelised
Nr. 1—6. 100 tükki 40 kop.

Hind 3 kop.